



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Moniky Javorové ve věci žalobce **MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s.**, se sídlem Olomouc, Tovární 41, zastoupeného JUDr. Stanislavem Knotkem, advokátem se sídlem Zlín, Kvítková 56, proti žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2014, č.j. 25642/14/5000-26000-711414 ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25.9.2014, č.j. 25642/14/5000-26000-711414 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11.228,- Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Stanislava Knotka, advokáta se sídlem Zlín, Kvítková 56.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2014, č.j. 25642/14/5000-26000-711414, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „správní orgán I. st.“)

ze dne 19.12.2008, č.j. 13164/08-2700, kterýmžto správní orgán I. st. uložil žalobci dle § 17 odst. 1 písm. a) zák. č. 526/1990 Sb. povinnost zaplatit pokutu ve výši 2.754.104,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč, a to za spáchání správního deliktu dle § 15 odst. 1 písm. c) zák. č. 526/1990 Sb.

Žalobce namítá, že odložené a posléze prominuté poplatky za vypouštění odpadních vod za zúčtovací období let 2005 – 2007 nepředstavují finanční prostředky, se kterými mohl žalobce libovolně naložit, ale jejich použití je účelově vázáno na investici do čističky odpadních vod a právě akt jejich prominutí je potvrzením, že tomu tak je. Teprve doložením takto skutečně vynaložených nákladů mohlo dojít a došlo k prominutí platby poplatků. Žalobce dále rozvádí, že s ohledem na znění § 96 zák. č. 254/2001 Sb. a § 10 vyhl. č. 293/2002 Sb. bylo podmínkou pro odložení platby poplatků doložení dokladů týkající se stavby „Intenzifikace ČOV Olomouc II“, přičemž doložení dokladu o zahájení prací nebo převedení finančních prostředků za tímto účelem je náležitostí žádosti o odklad placení poplatku. Dle § 97 zák. č. 254/2001 Sb. pak doložení kolaudačního rozhodnutí o povolení užívání stavby „Intenzifikace ČOV Olomouc II“, která splňuje limity stanovené v povolení vodoprávního úřadu, je podkladem pro prominutí odložené platby poplatků, přičemž takto byla žalobci prominuta platba ve výši 2.634.489,- Kč. Žalobce se tedy neztotožňuje s názorem žalovaného, že odložení placení a následné prominutí placení poplatků nebylo účelově vázáno.

Dále žalobce namítá, že hodnocení míry jeho zisku nemůže mít vliv na hodnocení, zda odložené a prominuté poplatky za vypouštění odpadních vod jsou ekonomicky oprávněným nákladem. Z míry zisku žalobce nemůže žalovaný činit nekonkrétní a nepodložené závěry o tom, že investiční potřeby žalobce byly plně zahrnuty do cen, které žalobce účtoval.

Žalobce dále namítá, že pokud by postupoval podle právního názoru žalovaného a vyúčtoval by prominutou platbu jako mimořádný výnos, stejně by cenu pro konečné spotřebitele nesnížil, neboť za těchto okolností by postupoval podle § 36 odst. 5 zák. č. 274/2001 Sb. ve znění tehdy účinném, dle kterého se rozdíl ve vyúčtování odběratelům nevrací. Naopak postupem, který žalobce zvolil, byla o prominuté platby snížena cena pořízeného majetku a takto odpisy, což se projevilo v dalších obdobích snížením ceny stočného.

Dále žalobce namítá, že odložené a posléze prominuté platby poplatků byly v jeho účetnictví vedeny jako náklady. Takovýto postup odpovídá i stanoviskům Ministerstva financí zde ne 28.3.2008, č.j. 152/12103/1996 a ze dne 2.9.2002 č.j. 541/49741/2002, dle kterých se za zaplacení poplatku považuje i výše povoleného odkladu placení poplatku ve smyslu § 96 zák. č. 254/2001 Sb. Vzhledem k tomu, že náklady na stavbu „Intenzifikace ČOV Olomouc II“ byly prokazatelně vynaloženy a účtovány i co do prominutých plateb jako náklady, není možné je považovat za cokoli jiného, než právě za nákladovou položku.

Žalobce dále namítá, že s odkazem na stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 4.5.2005, č.j. 2154/320/04 je z věcného hlediska nutné považovat prominutí poplatků za dotaci na pořízení dlouhodobého hmotného majetku. V době, kdy byly platby poplatků pouze odloženy, se z věcného hlediska nemohlo jednat

o dotaci, protože nebylo postaveno na jisto, zda je bude žalobce muset zaplatit či zda dojde k prominutí platby, ale odložené platby proto musí být považovány za oprávněnou součást ceny. Právní názor o dotační povaze promínutých poplatků potvrdily žalobci na dotaz jak Ministerstvo životního prostředí přípisem ze dne 10.10.2008, č.j. 69021/ENV/2594/300/08, tak Ministerstvo financí přípisem ze dne 19.11.2008, č.j. 15/83145/2008-151. Obdobné závěry pak plynou i z aktuální regulace věcného usměrňování cen, viz část II. Položka 2 odst. 8 výměru MF č. 05/2010. Pokud žalovaný dovozuje, že citovaná stanoviska a přípisy se netýkají cenových předpisů, pak s tímto právním názorem žalobce nesouhlasí, neboť účetní, daňová i cenová problematika spolu úzce souvisí. Žalovaný se však k obsahu citovaných dokumentů vůbec nevyjádřil.

Dále žalobce namítá, že v roce 2003 byla u něj provedena kontrola správním orgánem I. st., přičemž předmětem kontroly byly i poplatky za vypouštění odpadních vod, respektive jejich odložené platby. Tato skutečnost vyplývá z protokolu o kontrole ze dne 14.12.2004, č.j. 342/270/04. V rámci této kontroly nebylo u žalobce zjištěno žádné pochybení, a to i přesto, že v dané době docházelo u něj k obdobnému postupu ohledně odložení a následného prominutí plateb poplatku za vypouštění odpadních vod do vod povrchových, které bylo věcně navázáno na investiční výstavbu čističky odpadních vod (jiné než v řešené věci). V rámci tohoto postupu si tedy byl žalobce i s ohledem na předchozí praxi správního orgánu I. st. jistý, že postupuje správně a v souladu se zákonem. Svým nynějším postupem žalovaný porušuje zásadu vázanosti správního orgánu správní praxí, který plyne jednak z čl. 1 věty první Listiny základních práv a svobod a jednak též z § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. Napadené rozhodnutí je tedy stiženo vadou a neobstojí ani námitka žalovaného, že v dané době nedošlo k detailní kontrole příslušných dokladů týkajících se odložených poplatků a promínutých poplatků, neboť z příslušného protokolu o kontrole plyne opak.

Žalobce dále namítá, že z hlediska § 17 odst. 1 zák. č. 526/1990 Sb. vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, a odkázal na výše uvedené argumenty. Za těchto okolností není namístě, aby byl za své jednání trestán. Z hlediska dnešní právní úpravy je zjevné, že postupoval správně, když dnes účinná úprava obsažená v zák. č. 526/1990 Sb. a 254/2001 Sb. výslovně umožňuje postup, který v daném případě zvolil.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že setrvává na svém stanovisku, že odložení a následné prominutí plateb nebylo nijak účelově vázáno a ani Česká inspekce životního prostředí ve svém rozhodnutí takovou podmínku neuvedla. Skutečnost, že k vydání předmětného rozhodnutí byla předkládána dokumentace týkající se stavby „Intenzifikace ČOV Olomouc II“ svědčí jen o splnění zákonných náležitostí k povolení odkladu, nikoli o tom, že odklad je na tuto stavbu účelově vázán. Pokud žalobce namítá, že hodnocení zisku nemůže být podkladem pro rozhodnutí žalovaného, pak žalovaný uvádí, že tento argument byl užit toliko jako argument podpůrný. Jednáním žalobce došlo k újmě odběratelů, protože cena odvedené odpadní vody byla nadhodnocena, přičemž snížení odpisů se v daném roce již neprojevovalo. Promínutí poplatků se mělo v ceně vody promítnout dříve, než jen snížením odpisů v následujících obdobích, neboť pozdějším promítnutím snížených odpisů žalobce realizuje od svých odběratelů fakticky

bezúročnou půjčku. V dané věci je třeba vycházet z cenových předpisů, přičemž např. účetní předpisy mohou být použity pouze podpůrně. Je tedy třeba primárně posuzovat, zda se v případě odložených a prominutých plateb jedná o oprávněný náklad z hlediska cenových předpisů a až následně například řešit jeho doložitelnost v účetnictví. Pokud se žalobce domnívá, že prominutí poplatků je z věcného hlediska dotací, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že prominutí poplatků v daném případě za dotaci být považováno nemůže, neboť není účelově vázáno. Žalobce vychází z definice dotace obsažené v § 47 odst. 4 vyhl. č. 500/2002 Sb., která je širší, ale která se v daném případě nemůže uplatnit, neboť je třeba vycházet z cenových předpisů. Není pravdou, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s přípisem Ministerstva životního prostředí ze dne 10.10.2008, č.j. 69021/ENV/2594/300/08 a přípisem Ministerstva financí ze dne 19.11.2008, č.j. 15/83145/2008-151, když tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil na str. 13 tím, že uvedl důvody, proč se o dotaci nejedná. Podrobnějšího vypořádání pak nebylo třeba s ohledem na konstantní judikaturu správních soudů, viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21.10.2014 sp. zn. 52 Af 9/2014. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu s vlastní praxí, žalovaný uvádí, že v roce 2003 se při kontrole nejednalo o totožnou situaci a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce argumentuje tím, že dnes platná úprava vytýkaný postup výslovně umožňuje, žalovaný a contrario dovozuje, že tehdy platná úprava tedy daný postup neumožňovala. Pokud pak žalobce odkazuje na § 17 odst. 1 zák. č. 526/1990 Sb. vylučuje jeho odpovědnost za vytýkaný správní delikt, žalovaný uvádí, že tato úprava je účinná až od 1.1.2013 a v daném případě její uplatnění tedy není namístě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dle protokolu o provedené kontrole ze dne 5.9.2008, č.j. 9495/08-2700 byla u žalobce správním orgánem I. st. provedena kontrola dodržování cenových předpisů ze období let 2005 až 2007. Při této kontrole správní orgán I. st. zjistil, že byla do ceny vody v předmětném období neoprávněně zahrnuta částka ve výši 2.634.489,- Kč, čímž žalobce získal neoprávněný majetkový prospěch ve výši 2.754.104,32 Kč. S tímto protokolem vyjádřil žalobce svůj nesouhlas, na základě kterého byl vypracován dodatek k protokolu ze dne 16.10.2008, č.j. 10858/08-2700, ve kterém závěry původního protokolu plně potvrdil. S tímto doplňkem žalobce rovněž vyslovil svůj nesouhlas, na základě kterého již k doplnění protokolu nedošlo. Dne 19.11.2008 oznámil žalovaný přípisem pod č.j. 11977/08-2700 zahájení řízení o porušení cenových předpisů a zároveň téhož dne vydal rozhodnutí č.j. 13164/08-2700, kterým byla žalobci za porušení cenových předpisů uložena pokuta ve výši 2.754.104,- Kč a dále mu byla stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž podle tehdy platných předpisů bylo odvolacím orgánem Ministerstvo financí. To odmítlo odvolání žalobce jako opožděné, avšak jeho rozhodnutí bylo zrušeno v rámci správního soudnictví a věc byla vrácena k dalšímu řízení žalovanému jakožto orgánu příslušnému podle stávající právní úpravy. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. st. potvrdil.

Z rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 15.12.2005, č.j. 08/OV/09459/05/HL soud zjistil, že žalobci byl povolen odklad 80% stanovených poplatků za vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdroje znečišťování ČOV Olomouc na dobu trvání od 1.8.2005 nejpozději do 30.4.2006. Tato doba byla následně prodloužena do 31.12.2007. V tomto rozhodnutí hodnotí Česká inspekce životního prostředí jako podmínky pro povolení odkladu prokázání zahájení stavby „Intenzifikace ČOV Olomouc II“ a její parametry co do vyhovění příslušným nárokům na stavbu tohoto účelu. Z rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 28.3.2008, č.j. ČIŽP/48/OOV/0729390.005/08/ODH soud zjistil, že žalobci byla prominuta odložená část poplatků za vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdroje ČOV Olomouc za období od 1.8.2005 do 31.12.2007 v celkové výši 2.634.489,- Kč. V rozhodnutí Česká inspekce životního prostředí uvádí jako zákonnou podmínku prominutí poplatků předložení kolaudačního rozhodnutí ke stavbě „Intenzifikace ČOV Olomouc II“ a vyhodnocení zkušebního provozu této stavby, z něhož plyne splnění limitů předmětného stavby stanovené vodoprávním úřadem a zvláštním právním předpisem.

Jádrem argumentace žalobce je právní názor, že odložené a posléze prominuté poplatky za vypouštění odpadních vod do vod povrchových je nutné z věcného hlediska považovat za účelově určenou dotaci, přičemž proto nedošlo z jeho strany k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 15 odst. 1 písm. c) zák. č. 526/1990 Sb., neboť vybrané poplatky nemohou být považovány za neoprávněnou složku ceny, ale za dotaci obdržanou od státu. V tomto bodě soud dává žalobci za pravdu.

Žalobce je na základě § 89 zák. č. 254/2001 Sb. povinen platit poplatek za vypouštění odpadních vod do vod povrchových, který je promítnut ceny úředně určené za podmínek stanovených § 5 odst. 5 zák. č. 526/1990 Sb. Tento poplatek je následně příjmem státního rozpočtu. Dle zjištěných, žádným z účastníků nerozporovaných okolností byla platba tohoto poplatku za období od 1.8.2005 do 31.12.2007 nejprve odložena v rozsahu 80% a následně byly odložené platby žalobci prominuty. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným byla povaha odložení a prominutí platby tohoto poplatku. S ohledem na znění § 96 a § 97 zák. č. 254/2001 Sb., § 10 vyhl. č. 293/2002 Sb. a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 15.12.2005, č.j. 08/OV/09459/05/HL a ze dne 28.3.2008, č.j. ČIŽP/48/OOV/0729390.005/08/ODH soud přisvědčil právnímu názoru žalobce.

Ze znění zákona i citovaných rozhodnutí je patrné, že nutnou podmínkou pro odložení či prominutí plateb je doložení dokladů o započetí stavby sloužící k zlepšení čištění odpadní vody, resp. jeho kolaudace. Že v citovaných rozhodnutích není výslovně stanoveno, že účelovým určením odložení či prominutí platby je právě stavba předmětného zařízení neznamena, že tomu tak není, jak dovozuje žalovaný. Pokud je podkladem pro rozhodnutí o odkladu či prominutí poplatků prokázání započetí, resp. dokončení stavby, pak z logiky věci vyplývá, že odložené či prominuté platby jsou účelově určeny k této stavbě. Aby žalobce dosáhl prominutí placení poplatků, musí stavbu úspěšně dokončit, což vytváří jednoznačný kauzální nexus mezi vynaložením prostředků k určenému účelu a jejich poskytnutím, které v daném případě probíhá formou prominutí plateb. Ze samotných zákonných požadavků přinejmenším implicitně plyne, že pokud pro odložení platby poplatků musí být

doloženo započít se stavbou a pro prominutí platby poplatků musí být doložena kolaudace stavby, pak účelem těchto odložených, resp. prominutých plateb je jednoznačně financování předmětné výstavby.

Posouzením smyslu předmětných zákonných ustanovení, tedy zejm. § 96 a § 97 zák. č. 254/2001 Sb. tedy soud nemůže dojít k jinému závěru, než že jejich účelem je právě dotování rozvoje hospodaření s odpadovou vodou, jehož zdrojem jsou vybrané poplatky, které však při úspěšné realizaci investice nemusí být zaplacený. Takto na prominutí placení poplatků není možno pohlížet jako na nic jiného, než jako na „dotaci naruby“, když zjednodušenou optikou není podstatného rozdílu v tom, zda se stát rozhodne dotovat investici, na jejímž provedení má zájem, tím, že investorovi přímo převede účelově určené finanční prostředky, nebo tím, že od investora nevybere prostředky, k jejichž platbě by investor jinak byl povinen, za předpokladu, že investor doloží naplnění předmětného účelu.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje proti výše uvedenému právnímu názoru tak, že z hlediska zák. č. 526/1990 Sb. a zák. č. 218/2000 Sb. se nejedná o dotaci, neboť žalobci žádná dotace nebyla ze státního rozpočtu poskytnuta a ani o poskytnutí žádné dotace nežádal, je jistě pravdou, že se nejedná o „pravou dotaci“ ve smyslu tohoto pojmu, jak jej užívají rozpočtová pravidla, to ovšem na této věci ničeho nemění.

Soud věc neposuzuje z čistě formálních hledisek, ale naopak se snaží dopátrat účelu a smyslu vykládaných ustanovení. Za nejpodstatnější argument pro nesprávnost úvah žalovaného však soud považuje to, že při výkladu, poskytnutém žalovaným, by naprosto postrádal smyslu institut prominutí placení poplatků, přičemž lze těžko předpokládat, že takového výsledku chtěl zákonodárce dosáhnout či že k těmto důsledkům je namíste se interpretací právního předpisu dobrat. Lze si představit, že odklad placení poplatku by mohl sloužit jako investiční pobídka, svého druhu „bezúročná půjčka“, kterou by pak investor mohl splatit ve chvíli, kdy by odklad placení poplatku skončil. Těžko by však dávalo smysl prominutí placení poplatku v případě, že by se s tímto prominutím automaticky pojila povinnost vybrané poplatky vyúčtovat zpět odběratelům. Pro žalobce by v podstatě neexistoval rozdíl v tom, zda by poplatky odvedl státu nebo odběratelům, neboť odklad jejich placení tak či tak skončil, a naopak odvedení poplatků do státního rozpočtu by bylo pravděpodobně administrativně a nákladově jednodušší, než jejich vyúčtování všem jednotlivým odběratelům. Žalobce by tak provedl stavbu, na jejíž výstavbě má stát zájem, ale plody prominutí poplatků by sklídili jeho odběratelé, nebo v případě neprominutí placení poplatku státní rozpočet. Smysl by pak postrádalo zcela prokazování kolaudace předmětné stavby a jejího vyhovujícího provozu za účelem prominutí poplatku, když výsledkem by bylo v každém případě to, že peníze získané z těchto poplatků žalobci nezůstanou ani částečně.

Z výše uvedeného je tedy patrné, že smyslem vykládané právní úpravy, zejména pak prominutí placení poplatku za vypouštění odpadních vod do vod povrchových, je snaha státu motivovat k výstavbě staveb zlepšujících hospodaření s odpadními vodami, a to tím, že osobám, které v rámci účtovaných cen vyberou i prostředky na zaplacení předmětného poplatku, tento poplatek ponechá, aby pokryl část ceny již prokazatelně provedených investic ve formě dotace, která je svým

účelem spjatá s úspěšným dokončením investic, neboť bez takového dokončení placení poplatků prominuto být nemůže. Z hlediska žalobce je zatěžko si představit, že by při rozumné míře opatrnosti postupoval jinak, než jak postupoval v daném případě, když ze stanovisek Ministerstva životního prostředí, Ministerstva financí při běžném posouzení vyplývalo, že postup, jaký zvolil, je postupem zákonným a vzhledem k výše uvedenému se takový postup jevil i smysluplným a logickým. Naopak postup žalovaného a správního orgánu I. st. se žalobci oprávněně mohl jevit jako překvapivý, neboť byl v zásadním rozporu jak se stanovisky jiných správních orgánů a seznatelným smyslem zákona.

Za těchto okolností soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), neboť stojí na nesprávném právním posouzení povahy odložených a promínutých plateb poplatků. Současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveném v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s.

Ostatní námítky žalobce soud nevypořádával, neboť nebyly způsobilé již dále změnit obsah rozhodnutí.

V dalším řízení tedy žalovaný nově rozhodne, avšak správně posoudí odložené a promínuté platby poplatků za vypouštění odpadních vod do vod povrchových jakožto prostředky účelově určené k výstavbě stavby „Intenzifikace ČOV Olomouc II“ ve smyslu výše uvedeném a bude tedy respektovat výše vyložený smysl právní úpravy obsažené zejména v § 96 a § 97 zák. č. 254/2001 Sb. S ohledem na tento výklad příslušných norem pak žalovaný nově posoudí, zda se žalobce dopustil vytykaného správního deliktu dle § 15 odst. 1 písm. c) zák. č. 526/1990 Sb. a zda žalobce dodržel věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen ve smyslu § 5 odst. 5 zák. č. 526/1990 Sb.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

- | | | |
|--|--|----------|
| a) zaplacený soudní poplatek | | 3.000 Kč |
| b) náklady právního zastoupení advokátem | | |
| α) odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH /
úkon při těchto úkonech právní služby: | | |
| 1) příprava a převzetí věci | | |
| 2) sepis žaloby | § 7, § 9 odst. 4
písm. d) | |
| 3) účast u soudního jednání | vyhl. č. 177/1996
Sb. | 6.300 Kč |
| β) paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300 Kč bez DPH /
úkon při úkonech právní pomoci
vypočtených pod písm. α) | § 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996
Sb. | 900 Kč |
| γ) náhrada za ztrátu času advokáta cestou
k jednání a zpět ve výši 100 Kč | | |

bez DPH / započatou půlhodinu, v rozsahu 6 započatých půlhodin	§ 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
δ) cestovné advokáta k soudnímu jednání a zpět, při užití osobního automobilu o spotřebě 6,6 l Naturalu 95/100 km, ceně paliva 29,70 Kč/l, základní náhradě 3,80 Kč/km a při ujetí 220 km	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1.267 Kč
ε) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) – δ)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.904 Kč
<i>Celkem</i>		<i>13.971 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. září 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu